

[Svend Auken]

politik, hvis man kan finde den rigtige måde at gøre det på. Derfor er der behov for seriøst analysemateriale, ikke bare høringer af, hvad nogle mener, men et seriøst analysemateriale, der kan bruges både i folketinget og ved parternes overvejelser.

Vi forsøgte i den tidligere regering at skaffe et grundlag for at gøre noget sådant. Der blev gennemført en stor undersøgelse om arbejdstidens faktiske fordeling, så folketinget og parterne vidste, hvad man havde med at gøre. Der blev gennemført en stor undersøgelse af befolkningens syn på prioriteringen inden for en arbejdstidspolitik, og endelig blev der gennemført inden for og uden for regeringen en lang række analyser af de samfundsøkonomiske perspektiver ved en nedsat arbejdstid samt en række delrapporter om miljøgevinster og menneskelige forhold.

På baggrund af det store ønske i befolkningen og i folketinget, på baggrund af behovet for virkelig at få gennemført analysemateriale, på baggrund af, at vi gerne skulle videre med denne sag, er regeringens redegørelse dybt skuffende, fordi den ikke bringer noget som helst nyt frem. Den afspejler kun det konservative folkepartis, partiet venstres og Arbejdsgiverforeningens negative vurdering af en nedsættelse af arbejdstiden, af en aktiv arbejdstidspolitik. Den hviler ikke på nogen form for drøftelser eller forhandlinger med organisationerne. Det eneste, der har været tale om, er en høring, sådan at folketinget i dag alene sidder tilbage med et materiale, der er de i forvejen velkendte synspunkter på området.

Regeringen har overhovedet ikke gjort noget forsøg på at leve op til folketingets vedtagelse. Det er ikke bare et svigt i forhold til tinget – det er alvorligt nok i sig selv – men det er først og fremmest – og det er det mest alvorlige – et svigt i forhold til en stor sag. Jeg mener endda også, det er et svigt i forhold til, hvad arbejdsministeren som aktiv kvindesagspolitiker tidligere har givet udtryk for på dette område. Jeg mener – og jeg er nødt til at sige det – at redegørelsen betegner et syvmileskridt tilbage i fortidens solide forankring i uvidenhed og fordomme omkring arbejdstidsproblemerne.

Jeg forstår – og det må man respektere – at det ikke er nogen nem opgave, folketinget pålagde regeringen, men det er ingen undskyldning for, at man overhovedet ikke har

gjort noget forsøg på at løse den. Hvis vi tager en skala, som er regeringen meget kær, som går fra 0 til 13, og som er brugt overalt i uddannelsessystemet, er jeg ked af at sige, at karakteren for denne redegørelse er 03.

Det, der gør arbejdstidspolitikken nødvendig, er udsigten til den meget høje arbejdsløshed. Vi kan ikke løse arbejdsløshedsproblemerne alene gennem arbejdstidspolitik, men vi ved fra utallige internationale rapporter og også fra hjemlige analyser, at uden en nedsættelse af arbejdstiden, der går hånd i hånd med en aktiv erhvervs politik, produktions- som beskæftigelsespolitik, er det ikke muligt at klare vanskelighederne. Selv regeringens seneste finansredegørelse viser, at tager man den årlige arbejdstidsforkortelse ud, vil der selv med de mest optimistiske forudsætninger for den økonomiske vækst være tale om en arbejdsløshed, der ved udgangen af 1980'erne ligger på over 300.000 ledige.

En af de første, der her i folketinget gjorde opmærksom på denne sammenhæng, var hr. Erhard Jakobsen fra centrum-demokraterne. Efterhånden har flere og flere partier markeret det på samme måde, det gælder det radikale venstre, det gælder sågar kristeligt folkeparti, som det selvfølgelig gælder socialdemokratiet, socialistisk folkeparti og venstresocialisterne.

Der er nogle problemer omkring en arbejdstidsnedsættelse, som jeg lige skal sige nogle ord om.

Det første problem er spørgsmålet om lov eller overenskomst. Noget er lovstof, efterløns- og pensionslovgivning, barselhvile, betalt frihed til uddannelse osv., og noget er overenskomst. Men den omstændighed, at noget er lov og noget er overenskomst, fritager ikke folketinget for at have en holdning, også til spørgsmål, som efter de flestes mening bedst klares ved overenskomstforhandlingerne.

Lad mig nævne parallellen indkomstpolitikken. Det store flertal i denne sal er tilhængere af en stram indkomstpolitik. Vi kan være uenige om midlerne, men vi er tilhængere af princippet om en stram indkomstpolitik. Det skal gennemføres ved overenskomstforhandlingerne, men det fritager ikke folketinget for at sige klart, at dér er behovet. På samme måde med en arbejdstidsnedsættelse.

Det andet punkt er spørgsmålet, om vi har råd til en arbejdstidsnedsættelse. Vi kan ikke